

af risikomomenter for at miste liv eller førlighed. Med hensyn til de allerede indtrådte tilfælde er der ingen, som med sikkerhed kan oplyse, hvorvidt de hensynsløse aktioner har ført til en svækkelse, som senere har forvoldt uoprettelige skader.

Nu er det selvsagt ikke nødvendigt at skride til forbud, fordi en enkelt eller nogle få opsigter deres stillinger med gældende varsel. Og normalt sker der vel heller ikke de store ulykker, fordi en enkelt eller nogle få holder blå mandag eller i øvrigt ulovligt udebliver fra deres arbejde. Forslagsstillerne har derfor fundet det passabelt alene at kriminalisere kollektive arbejdsstandsninger på området.

Den strafskyldige deltagerkreds må oplagt omfatte dem, der direkte deltager i arbejdsnedlæggelsen. Det kan ikke være nogen undskyldning, at man på et fagligt møde eller i et andet urocentrum har stemt imod arbejdsnedlæggelsen, hvis man rent faktisk følger mødets vedtagelse og udebliver fra sit arbejde. Strafpålæg i sådanne tilfælde vil tværtimod motivere til, at besindige elementer får en undskyldning over for omverdenen for ikke at bøje sig for rabiate opviglere. Med andre ord: en sådan udstrækning af kriminaliseringen bidrager til det, som er lovforslagets hovedformål, nemlig at hindre, at sygehuse eller plejehjem lammes af arbejdskamp.

Dernæst inddrages under strafområdet anstiftere, for eksempel dem, der i aviser eller på møder tilskynder til, at personalet på sygehuse eller plejehjem kollektivt skal nedlægge arbejdet.

Når det danske samfund i de senere år i så vidt omfang, som tilfældet er, har kunnet undergraves igennem ulovlige strejker og blokader m. v., beror det i vidt omfang på, at der er så rigelig mulighed for de pågældende til at få økonomisk støtte.

Et af de steder, hvor der hentes strejkehjælp, er jo de sociale bistandskontorer. Den kilde søger fremskridtspartiet lukket ved ændringsforslag til den sociale bistandslovs § 37. (L. 164 af 11. marts 1980).

Et andet område er støtteindsamlinger. Her har fremskridtspartiet den 22. august 1977 i folketinget fremsat følgende forslag:

»For at undgå, at et mindretal af ekstremister på arbejdspladserne ødelægger disses produktion og landet dermed kommer ud i en katastrofe som den, der for nogle år siden ramte England, må den nuværende blodsødenhed over for deltagere i ulovlige strejker ophøre. Der indføres derfor en bøde på mindst ti gange det udbetalte støttebeløb for dem, der yder økonomisk bistand til personer, der deltager i ulovlige strejker.« (Folketingstidende 1976-77, 2. samling, tillæg A, sp. 5364).

På det helt vitale sygehusområde kan det imidlertid ikke være tilstrækkeligt med en sådan regel. Under kriminaliseringen har nærværende forslag derfor medtaget også en del, der yder støtte til aktioner, som lammer sygehuse eller plejehjem. Fremskridtsgruppen har dog alene her villet medtage dem, der yder støtte »på væsentlig måde«, hvorved man undgår straffesager mod tikronesbidragsydere o. lign.

Med hensyn til strafudmålingen må der normalt være tale om fængsel i betragtning af, at der skal afskrækkes ganske betydeligt fra, at nogen indskiber sig den overordentlige farlighed og samfundsmæssige afskyelighed, som aktionerne er udtryk for. Fremskridtsgruppen har dog forudset, at der vil kunne forekomme mindre alvorlige forhold, der – uden at de falder ind under de almindelige straffedsættelsesgrunde i borgerlig straffelovs almindelig del – vil kunne afgøres med bøde.

I den forbindelse har fremskridtspartiet overvejet, om man fra det nye strafbelagte område helt kunne undtage forskellige personalegrupper uden for det egentlige sygdomsbehandlerområde såsom f. eks. ansatte på lønningskontor, opvaskere i køkkenet, hospitalshavegartnere osv. Resultatet er imidlertid blevet, at et sygehus og et plejehjem fungerer som en helhed, hvor forstyrrelser et sted meget vel kan føre til en bølgebevægelse, der over flere led resulterer i, at patienter m. v. udsættes for de faremomenter, som det er forslagens hensigt at udelukke.

Omvendt har begivenheder som Svaneparkuhyrlighederne i august 1980 og benzinchauffør-VS-aktionen i marts 1980 selvsagt ført til overvejelser af, om man skulle udvide forslaget til også at gælde andet end sygehuse og plejehjem. I første omgang har forlagsstillerne imidlertid foretrukket at gå forsigtigt og moderat til værks. Så kan man altid, når praktiske erfaringer med nyordningen er indvundet, justere denne – herunder også med hensyn til, hvilke arbejdspladser den bør gælde.

Til §§ 2 og 3

Modstykket til, at kollektive arbejdsstandsninger generelt og permanent bliver gjort strafbare på området sygehuse og plejehjem er, at der må findes et andet grundlag, hvorpå de ansatte kan opnå forbedring af løn- og arbejdsvilkår, hvis de er af den opfattelse, at arbejdsgiverparten ikke i rimeligt omfang efterkommer deres anmodninger.

Ved udfindelsen af, hvilket organ der i den slags interessekonflikter er bedst egnet til at træffe afgørelserne, er fremskridtspartiet standset op ved